

PHẦN II

– **C**hờ em với, anh Tiến ơi!

Bích Chi chạy theo Tiến. Cô bắt kịp anh, mặt nhăn nhó như khi ăn ớt:

– Làm gì đi như lính đi hành quân vậy.

– Anh là lính phải như vậy chứ, đi nhanh và ăn nhanh.

– Nên nhớ đã xuất ngũ rồi, chàng Bìn Bìn ạ! Anh hay gì chưa?

– Chuyện gì?

– Lan Hương sắp lên xe hoa.

– À...anh có nghe. – Mặt Tiến đượm buồn – Họ xứng đôi vừa lứa mà.

– Di Hà giận lắm, nhưng cuối cùng cũng chịu thua. Tình yêu mãnh liệt mà.

– Có nghe chừng nào cưới hay không?

– Cuối tháng này.

– Nhanh dữ vậy?

– Bụng Lan Hương sang tháng thứ ba rồi còn gì nữa, đợi được hay sao?

– Còn Bích Chi, chừng nào...cưới chồng, hai người thân nhau như vậy cũng nên mau đi chứ.

Bích Chi phì cười. Cô vô tư nên không nhìn thấy Tiến cười mà mắt rung rung.

Giá hồi ấy anh biết rằng em đã...

Và lòng anh đừng vờ vĩnh ngây thơ

Thì có phải bây giờ anh đỡ khổ

Đi tìm em trong ký ức vu vơ...

– Anh Tiến!

Bích Chi huơ tay trước mặt Tiến:

– Anh nghĩ gì vậy?

Tiến giật mình:

– Có gì đâu. Thời gian trôi mau thật phải không Bích Chi? Hồi đó lúc anh chưa đi lính, Lan Hương còn nhỏ xíu, tóc cắt ngắn, quần áo mặc như con trai, chơi bắn bi đá cầu, cô ấy còn bắt anh cõng trên vai. Vậy mà anh đi lính về, Bòn Bòn đã lớn, bây giờ sắp làm vợ và làm mẹ.

Bích Chi lẳng lẳng đi bên Tiến, cô vô tư đá những hòn đá dưới chân mình:

– Thời gian đi và không bao giờ trở lại. Chúng mình đã thành người lớn mất rồi. À! Anh đang ghi tên học đại học phải không?

–Ừ.

Tiến cười buồn:

– Làm lính rồi xuất ngũ về, vừa làm anh công nhân bảo vệ cũng phải tự mình biết vươn lên chứ.

Thật sự Tiến muốn học đại học để có cơ hội gần gũi Lan Hương. Bây giờ thì không cần nữa. Áo trắng đã sang sông đi lấy chồng, bỏ lại tất cả thời thơ ấu, nỗi mong chờ và không hề biết đến có một kẻ khờ ngu ngơ từng yêu em và trở về vì em.

Trang sách có cánh rùng – nàng tiên

Trong tim anh có một nàng tiên nữa

Anh muốn nói yêu sao cứ ngập ngừng

Để rồi chia xa – Áo trắng đi lấy chồng...

Lan Hương! Anh gọi tên hoài trong tiệc cưới và yêu thương.

Hú hú... hú...

Còi hụ tan tằm rúc ba hồi còi dài, chấm dứt ca của Lan Hương. Cả dãy phân xưởng này giờ chỉ nghe có tiếng máy rền rĩ, bây giờ ồn ào với cả tiếng người bàn giao ca.

Lan Hương đẩy nốt bao đường cuối cùng cho đi ra máy. Xong, cô đứng lên đi ra ngoài nhường chỗ cho Bích Chi thế vào chỗ cô, Bích Chi nháy mắt trên:

– Sướng nha, được nghỉ ba mươi sáu tiếng đồng hồ, tha hồ bắt ông xã mát-xa cho.

Vung tay làm một động tác thư giãn, Lan Hương lườm bạn:

– Thôi đi! Con tao ba tuổi rồi chớ bộ như mày mới cưới hả?

– Con ba tuổi, chứ ai cũng nói vợ chồng mày tình nhất thiên hạ, ông Tiết Cương cưng mày như trứng mỏng.

Lan Hương phì cười:

– Vậy chớ ông Tiến không cưng mày?

– Thì có... - Bích Chi nói bằng sự hãnh diện.

– Thôi, tao đi đây!

Lan Hương chạy ù đi. Năm phút sau, từ trong phòng thay quần áo, cô bước ra với một bộ quần áo khác, chiếc mũ bảo hiểm đặt ngửa để bỏ bộ quần áo công nhân vào.

Hôm nay thứ bảy, Tiết Cương cũng được nghỉ, không hiểu anh đã đi rước bé Phi Phi về cho cô chưa? Nhớ con quá. Lần đầu tiên, Lan Hương hiểu như thế nào là nhớ con, vắng con, căn nhà như quá quạnh quẽ.

Chiếc xe buýt đưa rước công nhân sắp chuyển bánh, Lan Hương vội vàng nhảy lên. Cô ngồi xuống cạnh Tuyết.

– Về thị xã hả?

– Ừ. Còn cậu?

– Tớ ra tới chợ thôi. Mua mấy món ăn, vì chiều nay anh Tiết Cương rước bé Phi Phi ở nhà bà nội về.

– Sao không để bé Phi Phi ở nhà ông bà nội?

– Thôi đi! Anh Tiết Cương nhớ nó, mà mình cũng nhớ nó nữa.

– Vậy sinh một đứa nữa đi.

Lan Hương nhăn mũi:

– Ngán lắm!

– Cậu có hối hận không Lan Hương?

Lan Hương nhướn mắt ngạc nhiên:

– Hối hận chuyện gì?

– Thì bỏ ước mơ vào đại học đi lấy chồng sớm, để bây giờ chồng thì làm sếp, vợ làm công nhân.

Lan Hương mỉm cười:

– Không đâu! Mình hài lòng với cuộc sống hiện tại.

– Hài lòng?

– Ừ, anh Tiết Cương rất yêu mình và bé Phi Phi, bao nhiêu đó đủ rồi.

Lan Hương mơ màng nhìn hai bên đường. Cô yêu cuộc sống đang có, yêu căn nhà nhỏ xinh xắn của cô và Tiết Cương, mà anh hay gọi đùa là căn nhà lý tưởng.

Xe sắp đến chợ, thấy Lan Hương dợm đứng lên, Tuyết châm biếm:

– Xem ra cậu quá tin tưởng Tiết Cương?

– Dĩ nhiên rồi, anh ấy là chồng mình mà.

– Cậu chỉ nhìn đời qua lăng kính màu hồng thôi. Cuộc đời không đẹp như cậu nghĩ đâu.

Xe dừng lại trước chợ, vội đi xuống nên Lan Hương bỏ ngoài tai lời nói kia. Cô bước xuống và kéo lại chiếc nón trên đầu rảo bước vào chợ.

Mua mấy món, Lan Hương gọi xe về nhà. Nhà cô nằm trong dãy cư xá công nhân viên nhà máy đường, Tiết Cương làm trưởng phòng vật tư cho nên căn hộ của cô cũng khang trang.

Trả tiền cho cuộc xe, Lan Hương cầm túi xách đi vào. Cô ngạc nhiên vì trên chiếc ghế xích đu trước nhà có một cô gái ngồi đó, hình như cô ta đang đợi ai đó, và đã đợi khá lâu. Lan Hương tiến vào, cô gái đứng lên nhìn Lan Hương. Lan Hương quan sát lại:

–Chị tìm ai vậy?

–Đây là nhà kỹ sư Tiết Cương?

–Phải. Cô tìm nhà tôi?

–Vâng chị là Lan Hương.

–Vâng. Là tôi.

–Anh ấy nói với tôi anh chưa vợ, đang sống với một cô em gái tên Lan Hương.

Lan Hương sững sốt, đôi hàm răng cô cắn lại. Xem vẻ kẻ đang đối diện với cô không phải là một cô gái hiền lành. Giọng Lan Hương lạnh nhạt.

–Vâng cô có tin không?

–Không tin lắm, cho nên tôi đã đi tìm tới đây và chịu khó ngồi chờ để gặp Lan Hương.

–Tôi chính là Lan Hương. Bây giờ cô biết tôi là vợ anh ấy rồi, cô tính sao?

Cô gái nhún vai đi vòng quanh qua Lan Hương và ngắm cô:

–Cô đẹp thật, cho nên dù tôi nói tôi mang thai anh vẫn nói không cưới tôi. Chị ly dị với anh đi, vì anh chỉ sống với chị là vì trách nhiệm.

Lan Hương cắn môi mình tưởng chừng bật cả máu. Cô tưởng chừng như mình có thể túm cô gái kia mà đánh như mọi người đàn bà khác, nhưng sao tay chân cô rũ rượi như nhấc không nổi bởi một sự đau đớn vì bị phản bội. cô gái đứng lại:

–Tôi tên Kim Sa. Chị hãy nói với anh Tiết Cương đến gặp tôi. Nếu không, tôi sẽ làm cho anh rơi khỏi ghế trưởng phòng vật tư đó.

Cô ta bỏ đi. Những món đồ trên tay Lan Hương rơi phịch xuống đất, cô không buồn nhặt lên, mà ngả ngồi trên chiếc ghế xích đu. Tiết Cương phản bội,

anh đã có người phụ nữ khác, người ta đang đe dọa cô. Đồ phản bội! Hai hàm răng Lan Hương nghiền lại trong cơn đau buốt lòng. Cô phải có thái độ nào đây?

Ngày nào anh nói tình yêu anh dành cho cô là tuyệt đối. Tuyệt đối! Mỗi lúc này sao cô thấy mai mỉa làm sao. Lúc nãy trên chiếc xe, Tuyệt nói với cô “đừng nhìn cuộc đời qua lăng kính màu hồng”. Có lẽ cô ta hiểu biết Tiết Cương vụng trộm, chỉ có một mình cô là không biết mà thôi.

Gục mặt vào đôi bàn tay, Lan Hương nức nở.

– Mẹ!

Từ ngoài cửa chưa kịp xuống xe, bé Phi Phi đã hét ầm lên phá tan không gian yên tĩnh đang có. Lan Hương cố bình tĩnh. Cô dặn lòng mình hãy bình tĩnh, không để ảnh hưởng đến con gái.

– Mẹ!

Con bé ôm choàng chân Lan Hương, cô sụp xuống ôm con hôn:

– Chó con, nhớ mẹ không nào?

– Dạ nhớ. Mẹ ơi, bà nội cho mẹ trái xoài nhiều lắm đó!

– Ồ. Để mẹ lấy khăn lau mặt cho con rồi thay quần áo ra cho mát.

Bé Phi Phi nũng nịu:

– Mẹ có mua chè táo xịn cho con không?

– Có. Mẹ có mua và bỏ trong tủ lạnh cho con.

Hai mẹ con lằng xằng với nhau. Lan Hương chưa nói gì và cũng chưa nhìn mặt chồng một lần, cơn giận đầy ứ trong lòng cô. Cô thấy lòng mình căm ghét Tiết Cương ghê gớm. Đồ ngoại tình phản bội.

Tiết Cương vẫn chưa hay mình bị phát hiện gian dối, anh cởi bỏ áo quần dài, đi rửa mặt mũi, rồi lại tủ lạnh lấy ra lon bia bật nắp uống. Anh cười khi thấy bịch chả giò Cầu Tre.

– Chiều nay em cho anh ăn chả giò hả. Bà xã anh thật biết điệu nghe. À! Kỳ này nhà mình có tên trong danh sách gia đình gương mẫu đó. Thương hai triệu đồng lận nghe em.

Lan Hương quay phắt lại:

– Anh cho là mình xứng đáng để nhận hai triệu tiền thưởng đó ư?

–Chớ sao nữa! Hay em lấy tiền đó may quần áo em thích đi. Mặc cho đẹp lên Lan Hương, có chồng rồi em lười xùi quá.

Lan Hương bặm môi. Giá không có bé Phi Phi, cô đã mặ́ng vào mặt Tiết Cương vài câu, nhưng cô không nói được gì hết. Cô lặ́ng lặ́ng đi làm thức ăn cho hai cha con Tiết Cương. Bé Phi Phi chạy lên chạy xuống, nhón lấy cho Tiết Cương một cuốn chả giò, nó và Tiết Cương vừa ăn vừa xuýt xoa vì nóng.

Buổi com chiều đi qua. Mặc cho cha con Tiết Cương ở nhà trước, Lan Hương cứ ở nhà sau vừa dọn dẹp nhà vừa suy nghĩ. Liệu cô có bỏ được Tiết Cương? Bé Phi Phi không có Tiết Cương nhất định nó không chịu ngủ. Mọi ngày dù có đi đâu đi nữa, anh cũng phải về nhà trước mười một giờ đêm, bằng không con bé cứ quấy và khóc. Nhưng khi Tiết Cương về, nó xô đẩy Tiết Cương ra:

–Ba “lầy” lắm! Ba uống rượu, ba nói dối con.

Những lần như vậy, Tiết Cương chỉ biết năn nỉ nó. Lần sau sẽ không uống rượu, thậm chí còn móc ngoéo.

Cô và Tiết Cương ly hôn vì lý do anh có người phụ nữ khác, nhà máy sẽ đình chỉ công tác anh, và còn đủ thứ chuyện phiền phức khác nữa. Cô phải có thái độ nào đây, im lặ́ng cho qua ư? Tức lắm, làm sao có thể im cho được. Cô đã vì yêu anh, từ bỏ ước mơ vào đại học của mình.

“Tình yêu tuyệt đối”! Lòng Lan Hương đầy cay đắng.

Chín giờ rưỡi, bé Phi Phi đã ngủ. Lúc này Tiết Cương mới xuống bếp, nhìn thấy cô ngồi trọi, anh đi lại ôm vai cô:

–Sao hôm nay em lạ thế, trong người không khỏe à?

Hất bàn tay Tiết Cương trên vai mình, Lan Hương bỏ đi lên phòng ngủ, Tiết Cương đi theo bản khoạ̉n:

–Chuyện gì vậy Lan Hương?

–Anh có quen với cô Kim Sa chứ?

Mặt Tiết Cương hơi khựng lại một chút. Anh không xác nhận mình có quen hay không, mà hỏi lại cô:

–Sao?

–Cổ nhặ́n với anh cổ có thai, anh đi gặp cổ tính chuyện.

Lan Hương không tưởng tượng được mình có thể nói chuyện bình thản với Tiết Cương như thế. Trong lúc đó Tiết Cương lạnh toàn thân:

–Em...em gặp Kim Sa hồi nào vậy?

–Lúc sáng, cô ta đã đến đây. Cổ tưởng tôi là em gái của anh. Đồ phản bội, dê tiệ̣n!

Lan Hương giáng mạnh hai tát tai vào mặt Tiết Cương. Cô nhìn anh căm uất:

– Anh giải thích thế nào với tôi đây?

– Lan Hương! Sự thật anh chỉ... “ăn bánh trả tiền”. Anh cứ tưởng... chuyện đùa và vui vẻ trong phút bốc đồng, không ngờ sau đêm đó... cô bám lấy anh luôn.

Lan Hương lịm người, bởi lời thú nhận kia nó đau hơn gấp trăm ngàn lần hai cái tát cô vừa tát Tiết Cương. Cô ngăn cho mình đừng khóc:

– Chúng ta ly hôn đi!

– Ly hôn!

Tiết Cương hoảng hốt kêu lên. Hơn ai hết, anh hiểu nội quy của công ty, có quan hệ ngoài hôn nhân và vợ ly hôn, anh sẽ bị đình chỉ công tác và đuổi việc tức khắc. Anh sụp xuống ôm chân Lan Hương.

Lan Hương cười khẩy:

– Anh đâu còn yêu tôi hay muốn sống chung với tôi, anh sợ bị buộc thôi việc chứ gì?

Tiết Cương thiểu não:

– Em đã biết, anh van em đừng ly hôn. Anh xin em đó.

Lan Hương khinh bỉ:

– Rồi anh định đặt tôi vào tình thế nào đây, khi anh sắp có một đứa con ngoài giá thú?

– Anh sẽ năn nỉ cô ấy đi bỏ cái thai.

– Cô ta chịu nghe lời anh không?

– Chịu.

Lan Hương nhắm mắt lại. Lòng cô lạnh không thể tả. Anh đâu cần biết cảm nhận của cô khi bị anh phản bội. Anh chỉ lo mọi sự vỡ lở ra, và anh sẽ mất địa vị đang có.

– Lan Hương! Anh năn nỉ em. Anh sẽ nói cô ấy bỏ cái thai, cho cô một số tiền. anh sẽ dứt khoát với cô ấy.

Hai tay Tiết Cương ôm qua chân Lan Hương lần lên eo cô, đầu anh gục vào bụng cô. Lan Hương thấy ghê tởm quá, bàn tay dơ bẩn này còn dám ôm cô. Cô hất mạnh Tiết Cương ra:

– Anh làm ơn lấy mền gói qua phòng của con hay ra phòng khách ngủ giùm đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.

– Hãy tha thứ cho anh Lan Hương.

–Đừng chạm vào người tôi! Anh còn nhớ khi chúng ta mới quen nhau chứ? Chúng ta đều nói tình yêu tuyệt đối và không có kẻ thứ ba?

–Có, anh nhớ...

Gương mặt Lan Hương lúc này lạnh như đá tảng. Tiết Cương thở dài. Sao anh không nhớ chứ, lúc đó anh yêu Lan Hương thật lòng và dường như quên hẳn Kim Sa.

Tiết Cương định nói, nhưng ngoài đường đoàn xe tải chở mía chạy vào nhà máy ầm ỉ, làn sóng âm thanh kéo dài như muốn cắt ngang lời nói cùng tư tưởng của Tiết Cương. Anh nhăn mặt khó chịu. Và chờ cho những tiếng ầm ỉ đó đi qua hẳn, anh mới tiếp tục câu chuyện. Thực sự là anh không biết phải nói thế nào cho hạ “hỏa” trong lòng Lan Hương xuống, khi mà cái lỗi “tày trời” hiển hiện trước mắt và nếu như Lan Hương làm ồn ào lên hay cô đòi ly hôn, mọi tình huống xấu và bất lợi đều về anh.

Anh đang say đắm Kim Sa, người mà anh tưởng chừng như đã thật sự chia ly vĩnh viễn không còn thấy nhau nữa. Thế rồi Kim Sa bỗng xuất hiện ra. Cô quá quyến rũ mê hồn và cho anh những cảm giác tuyệt vời, rung động đến tận cùng.

Anh chưa muốn chia tay với cuộc tình thâm lén vụng trộm đó.

Buổi chiều hôm đó, trong một căn phòng hát karaoke, bia phấn khích tâm hồn anh. Mạnh bá vai anh:

–Anh Tiết Cương, xem ai đến tìm anh vậy?

Tiết Cương bật dậy như cái lò xo, sững sờ:

–Kim Sa!

Kim Sa mỉm cười ngồi xuống cạnh Tiết Cương.

–Anh ngạc nhiên khi thấy em lắm à?

–Ồ...

–Mình chia tay bốn năm rồi hả anh?

–Ồ...

–Em đã bỏ Đài Loan chạy về Việt Nam...

Kim Sa không nói là cô đã có chồng và bỏ cả con để trốn chạy. Bốn năm bên ông chồng già, ái ân nhạt nhẽo, cô đâu phải là vợ chính thức, cô là vợ thứ tư của ông chồng già của mình. May mắn cô sinh cho ông hai đứa con trai. Trong bốn năm làm vợ mướn, cô chuẩn bị cho mình hành trang trốn chạy bằng những tích góp tiền bạc, của cải gửi về nhà.

–Em về chừng nào vậy và chừng nào lại đi?

–Em không đi, em sẽ ở lại.

Cô gục mặt vào ngực Tiết Cương:

– Em không nghĩ là mình gặp lại nhau. Nhưng rồi ngày ngày nhìn thấy anh, em chịu không nổi. Điểm kinh doanh này là của em, em muốn anh trở về với em, Tiết Cương ạ.

Cô chủ động hôn anh. Tiết Cương như bị mê hoặc trong một cảm xúc mạnh. Là mộng hay là thực đây? Nụ hôn ngọt ngào trao nhau, và tình yêu xưa cũ chợt tràn về mạnh như cơn lũ...

Mỗi phút tình cảm như mỗi dâng đầy sau những phút ái ân cuồng nhiệt, Tiết Cương cảm thấy mình không thể thiếu Kim Sa. Cô luôn chiều chuộng và cho anh tất cả mọi khoái cảm mà Lan Hương chưa hề cho anh.

Lan Hương có gương mặt đẹp hài hòa dịu dàng, anh không yêu cô bằng mỗi tình đầu mà là mỗi tình thứ hai, và Kim Sa mới chính là người cần cho anh trong cuộc sống chẵn gói. Ở cạnh cô, anh không còn là anh nữa.

Đoàn xe đã đi qua. Lan Hương ấn cái mền và gói vào tay Tiết Cương, cô đẩy mạnh anh ra ngoài và đóng ập cửa lại. Tiết Cương vội cản lại:

– Lan Hương nghe anh nói đi!

– Tôi không nghe! Anh cho chuyện anh đi ong bướm bên ngoài là bình thường nhưng tôi thì không. Anh có nghĩ đến cảm giác của tôi không, khi anh chung chạ cùng loại gái làm tiền bên ngoài, mà về nhà anh vẫn nói yêu vợ yêu con.

– Anh biết. Ở đời, ai không có phút lỗi lầm. Hôm đó tại rượu và anh ham vui. Anh năn nỉ em hãy tha thứ cho anh. Em mà làm lớn chuyện khác nào em giết anh hả Hương?

Lan Hương cay đắng:

– Tại sao anh biết mà vẫn cố tình vi phạm?

– Tại rượu.

Tiết Cương quỳ sụp xuống chân Lan Hương, anh ôm chân cô, giọng thống thiết:

– Tha lỗi cho anh. Anh thề dứt khoát với cô ấy.

– Vậy còn đứa con trong bụng cô ta?

– Cô ấy nói dối đó. Ngày hôm trước gặp anh, cô đâu có nói gì đâu.

Trời ạ! Lan Hương chỉ muốn khóc òa lên vì đau khổ. Sau lưng cô, anh vụng trộm thắm lên như thế đó, còn cô cứ ngu ngơ tin tưởng. Lan Hương đứng bất động, trái tim cô tan nát. Tiết Cương đứng lên, anh ôm cô vào lòng van lơn:

– Lan Hương tha thứ cho anh, anh sẽ dứt khoát với cô ấy mà. Nếu như em không tin, anh dẫn em đi gặp cô ta.

Giọng Lan Hương khô khan:

–Chuyện của anh, tại sao tôi phải tin anh? Tôi không tin anh và thất vọng nữa. Buông tôi ra! Tôi ghê tởm anh. Bàn tay anh bẩn thỉu xấu xa, ôm tôi chỉ làm cho tôi kinh tởm anh , anh rõ chưa?

Lần này Tiết Cương buông tay ra. Cô khinh bỉ và ghê tởm anh. Giọng nói của cô khô khan lạnh lùng như một người hoàn toàn xa lạ với anh. Đó không phải là giọng nói của người đàn bà từng nói yêu anh và rung động đến tận cùng từ tâm hồn đến thể xác, mỗi khi cùng anh âu yếm, ôm ấp.

Thái độ cùng lời nói của cô chợt làm Tiết Cương bức dọc. Đành rằng anh có lỗi, nhưng cô là vợ, cô không có quyền nói với anh như vậy. Anh chẳng những là chồng, mà còn là ông sếp của cô. Anh nhìn cô chăm chú, rồi từ từ cúi nhặt chiếc gối và cái mền đi ra ngoài.

Lan Hương ngồi phịch xuống ghế, cô gục mặt vào đôi cánh tay, một cái gì đó nghèn nghẹn ở cổ họng. Cô cắn mạnh vào tay, cắn đến rướm máu để ngăn tiếng khóc òa vỡ.

Cánh cửa vẫn mở toang, tiếng chân Tiết Cương xa dần. Anh đi ra phòng khách ngủ. Chỉ có sự im lặng và đêm đen...

Lan Hương thức giấc. Đồng hồ chỉ bốn giờ sáng. Chưa bao giờ cô thấy đêm qua dài thế. Căn phòng mọi khi có hai vợ chồng, cô hay nằm rúc vào lòng Tiết Cương và anh hay ghé cô rằng anh là cái gối ôm cho cô ôm để dễ ngủ. Bây giờ chỉ có khoảng nệm trống không và một mình cô trong căn phòng lạnh vắng.

Chịu không nổi không gian im ắng, Lan Hương ngồi dậy. Cô bật ngọn đèn ngồi vào ghế thờ người ra. Phải giải quyết như thế nào đây, làm ồn hay báo cáo lãnh đạo hay nộp đơn lên tòa án xin ly hôn là việc làm cô không thể làm được, Tiết Cương sẽ bị đình chỉ công tác. Thời buổi bây giờ, công việc ít mà người thì đông, người ta sẵn sàng sa thải anh, đưa người khác vào. Mà lặng im như không có chuyện gì xảy ra, khó quá. Cô không chấp nhận hành động phản bội của Tiết Cương, anh đã làm tổn thương đến tình cảm vợ chồng mà cô đã dành cho anh.

Cô yêu Tiết Cương tha thiết, điều đó không phủ nhận được. Cô đã cho anh toàn vẹn thân xác lẫn tâm hồn, để giờ đây khi biết anh phản bội, cô chịu không nổi, cơn hờn ghen cứ dâng cuộn trong lòng, làm cho cô đau đớn. Lần đầu tiên, Lan Hương thấy hối hận sau ba năm làm vợ Tiết Cương. Cô đã cãi lời mẹ, từ bỏ mơ ước thành một phóng viên nhà báo để làm vợ Tiết Cương. Bốn năm chặn gối mặn nồng, có cả ngàn lần rung động, bây giờ thì hết rồi. Chia tay ư? Cô vừa qua tuổi hai mươi sáu, tuổi thanh xuân con gái không còn nữa và mơ ước ngày nào cũng tan vỡ, cô chỉ là một công nhân, khi vào ca, làm việc cật lực. Còn Tiết Cương, ở địa vị một trưởng phòng vật tư kỹ thuật, anh vẫn phong độ hào hoa lịch lãm. Con gái sẵn sàng chết mê chết mệt vì anh. Cô yêu anh bằng mọi tình đầu và hãnh diện vì lấy người mình yêu.

Tất cả chỉ là hạnh phúc ảo. Nước mắt Lan Hương ứa ra, cô khóc một mình trong đêm, những giọt nước mắt đau khổ, hờn oán.

Đưa tay lật úp tấm ảnh chụp cô và Tiết Cương xuống bàn, Lan Hương ngồi bất động. Anh thường nói với cô: “Tình yêu tuyệt đối, tình yêu tuyệt diệu”. Không! Chỉ có đau đớn và sự phản bội. cô căm ghét sự phản bội của Tiết Cương.

Tiếng xe chạy rền rền bên ngoài, ánh sáng của một ngày sắp lên le lói bên khung cửa sổ. Lan Hương trở lại giường ngủ, trong lòng cô chưa có một cách giải quyết nào hết.

Lan Hương ngủ đến trưa trong căn phòng đóng kín cửa, một chút ánh sáng rọi vào lò mờ, xung quanh thật tĩnh lặng. Cảm giác đầu tiên khi thức giấc của Lan Hương là cảm giác não nùng đau khổ và chán chường. Trong đầu cô đặc quánh những nỗi phiền muộn.

Ngồi dậy, Lan Hương định đi ra ngoài, nhưng rồi lại thôi, cô sợ chạm mặt Tiết Cương. Có bé Phi Phi ở đó, cô không bày tỏ được thái độ chán ghét của cô với chồng, mà giả vờ vui vẻ cô không làm được.

Bỗng dưng Lan Hương thấy ghét ba mươi sáu giờ được nghỉ ca ba của cô, ba mươi sáu giờ đó cô thường dành trọn cho con gái và Tiết Cương.

Bước vào toilet, Lan Hương rút bàn chải đánh răng và cây kem. Sáng nay có lẽ Tiết Cương không đánh răng được vì không có bàn chải. Mặc kệ anh ta!

Đánh răng xong, Lan Hương cởi áo, cô mở nước cho chảy tràn lên đầu, lên người mình, hy vọng nước lạnh cho cô tỉnh lại và sáng suốt một chút. Tắm xong, Lan Hương mặc quần áo đi ngoài. Cô chưa biết mình sẽ đi đâu, nhưng nhất định phải đi, nếu không muốn đối mặt với Tiết Cương.

Lan Hương mở cửa ra. Cha con Tiết Cương đang chơi trò chơi xếp hình, anh ngược lên nhìn cô. Lan Hương phớt lờ đi ra cửa, chỉ có tiếng bé Phi Phi đuổi theo cô.

–Chà! Hôm nay mẹ đẹp ghê. Mẹ đi chợ phải không? Một lát về, mẹ nhớ mua cho con cơm rượu với xôi vò nghe mẹ.

Lan Hương chỉ ở một tiếng, cô đẩy xe ra ngoài. Tiết Cương cũng chẳng có lời nói nào hết. Một cuộc chiến tranh lạnh mà Lan Hương là người chủ xướng.

Chạy loanh quanh một lát, cô đến nhà Tuyết. Tuyết ngạc nhiên mở rộng cửa:

–Sao hôm nay rờng đến nhà tòm vậy? Xem mặt cậu thiếu não chắc là lại cãi nhau với Tiết Cương à?

–Ồ.

–Lăng kính màu hồng của cậu thành màu xám rồi phải không?

–Hình như cậu biết nhiều về Tiết Cương hơn mình, đúng không Tuyệt?

–VẬY cậu biết gì rồi? Anh ta tự khai à?

–Không! Cậu biết một cô tên Kim Sa chứ?

–Biết. Nó ở xóm trên. Cậu gặp con nhỏ ấy rồi à?

–Hôm qua nó đến nhà tìm.

Tuyệt kêu lên:

–Gan dữ vậy! Rồi sao nữa?

–Nó nói nó không biết anh Tiết Cương đã có vợ.

–Nó nói dối đó. Bảy năm trước nó là mối tình đầu của Tiết Cương.

Lan Hương há hốc mồm bởi chi tiết này, cái chi tiết làm cho cô vừa kinh ngạc vừa đau đớn. Kim Sa là người yêu đầu tiên của Tiết Cương.

Tuyệt gật đầu:

–Lúc đó nhà Kim Sa nghèo, mẹ mắc nợ và bà mẹ đã gả chồng Đài Loan cho Kim Sa. Qua đến bên đó, con nhỏ hãi hùng quá, ông chồng già sáu mươi tuổi, cháu nội ông lớn tuổi hơn nó. Trong một lần được phép về thăm nhà, nó trốn ở lại Việt Nam luôn, rồi lên đây mở quán bia sinh sống. Ông chồng Đài Loan có sang tìm, nhưng biết ở đâu mà tìm. Nó có tiền và đẹp, cậu coi chừng mất chồng đó, tình cũ không rủ cũng tới.

Lan Hương ngồi lịm người. Tình yêu nào Tiết Cương dành cho người tình, và tình yêu nào anh dành cho cô đây? Nước mắt Lan Hương dâng lên, cô bật khóc:

–Mình phải làm sao đây?

–Cậu làm ầm lên, Tiết Cương sẽ bị mất việc, anh ta sẽ bỏ cậu. Cậu mất chồng, con cậu mất cha.

–Nhưng mình không chịu được sự chia sẻ.

–Chồng là chồng của cậu, Tiết Cương không dám bỏ cậu chung sống với Kim Sa đâu. Họ chỉ có thể là nhân tình nhân ngẫu nhau mà thôi.

Lan Hương lắc đầu. Chắc chắn là cô không chịu nổi sự chia sẻ này. Thà cô chia tay với Tiết Cương, vết đau chỉ có thể đau một lần. Nhưng còn bé Phi Phi, nó không thể sống không có cô hoặc Tiết Cương.

Tuyệt thương hại vuốt tóc Lan Hương:

–Tiết Cương nói như thế nào với cậu?

– Hứa chia tay với cô ta.

– Cậu tin không?

– Không biết! Họ từng là người yêu của nhau, là mối tình đầu của nhau, làm sao họ chia tay?

– Nhưng cậu là vợ chính thức, cậu bỏ Tiết Cương là cậu ngu.

– Mình thì là một người ngu.

Lan Hương khóc vùi. Nước mắt và những chia xẻ của Tuyệt cho cô nhẹ nhàng đôi chút. Chưa bao giờ Lan Hương thấy sợ trở về nhà, dù nơi đó đang có con gái ngóng đợi cô về nhà.

Cô cũng không đi gặp Kim Sa, dù Kim Sa mấy lần điện thoại và nhắn tin.

Chẳng một lời, cô đi luôn vào nhà.

– Mẹ! Con giận mẹ rồi.

Con bé Phi Phi giận dỗi giậm chân. Lúc này, Lan Hương mới nhớ con gái, cô đã để cho đau khổ giày vò, hành hạ mình, chẳng còn nhớ đến con. Bước lại và ôm con vào lòng, cô nghẹn ngào:

– Mẹ xin lỗi.

Có lẽ do nước mắt và giọng nói của Lan Hương nghèn nghẹn, nên con bé hết dám mè nheo. Nó khe khẽ:

– Mẹ bệnh à?

– Ừ, mẹ bệnh. Con ăn cơm chưa?

– Dạ rồi! Ba chiên trứng và hái rau bù ngót nấu canh cho con ăn.

Lan Hương hôn con:

– Tối nay mẹ ngủ với con.

– Dạ. Mẹ ơi! Có xoài trong tủ, mẹ ăn chưa?

– Ngày mai mẹ ăn.

Tiết Cương chen vào:

– Phi Phi! Con để mẹ đi tắm rửa thay quần áo đã chứ?

– Dạ.

Tắm rửa xong, Lan Hương định vào phòng con ngủ vì sáu giờ chiều mai cô mới vào ca, cô cần phải bình tĩnh và phải ngủ. Tiết Cương ngăn lại:

– Em để con ngủ một mình, anh có chuyện nói với em.

Lan Hương lạnh lùng đi ra phòng khách, lòng cô thấy ngội lạnh, cô đã chọn cho mình một quyết định.

Cô ngồi ở chiếc ghế nhỏ để Tiết Cương không ngồi cùng cô. Biết như vậy, nên anh ngồi ở chiếc ghế đối diện:

– Ngày nay anh không hề đi gặp cô ấy, nhưng anh hứa sẽ không gặp cô ấy nữa. Em hãy cho anh thời gian để dứt khoát với cô ấy.

Lan Hương khép mắt lại:

– Tôi vì con không thể ly thân với anh, nhưng từ nay tôi sẽ ở phòng con, tôi và anh hãy xem như hai người bạn.

– Em nhất định không tha thứ cho anh?

– Em cũng không biết mình nên tha thứ hay không tha thứ nữa. Anh có biết anh làm tôi đau đớn và thất vọng không? Cô ta đâu phải là gái quán bar, mà là người yêu cũ của anh.

Tiết Cương thở dài:

– Đúng. Anh đã có một thời gian đau khổ vì cô ấy lấy chồng, anh tưởng không còn cơ hội gặp lại. Nhưng rồi cô ấy trở về và tìm anh.

Lan Hương lạnh nhạt:

– Sự nghiệp, con gái và tình nhân, anh muốn chọn thứ nào cũng được, tôi ở ngoài vòng sự lựa chọn của anh.

– Anh biết rồi, mong là thời gian em quên lỗi lầm của anh. Thật sự là anh yêu em.

Lan Hương bịt hai tai lại:

– Anh đừng nói, tôi không muốn nghe đâu!

Cô đứng lên:

– Tôi mệt lắm, tôi muốn đi ngủ.

Lan Hương về phòng của con đóng chặt cửa lại. Cô nằm xuống cạnh con, và lúc này cô để mặc cho hai dòng lệ tự do chảy.

Tiết Cương vừa bước vào, cánh cửa chưa kịp đóng lại, vòng tay mềm mại của Kim Sa đã quấn cổ anh. Cô ôm anh thật sát vào cô, đôi ngực mềm mại chạm vào ngực anh, môi cô tìm môi anh, nụ hôn thật dài cuồng nhiệt và say đắm. Tiết Cương lắc đầu đẩy Kim Sa ra, ánh mắt anh nghiêm khắc:

– Tại sao em lại đi gặp Lan Hương?

Kim Sa phụng phịu:

– Cả tuần nay anh có đi gặp em đâu, điện thoại cứ khóa. Họ khen vợ anh đẹp, gia đình anh gương mẫu hạnh phúc, em ghét quá nên em đi tìm cô ta nói như vậy đó.

– Em có biết nếu Lan Hương làm âm lên hay đòi ly hôn, công ty sẽ sa thải anh.

– Anh sợ mất việc hả? Lương có một triệu mấy chớ nhiều nặng gì cho cam. Về phụ em buôn bán không thích hơn sao?

– Không được! Ba anh rất khó, ông sẽ từ anh.

Kim Sa sầm mặt.

– Vậy anh định bỏ em?

– Chúng ta bây giờ không thể sống với nhau, anh đã có vợ, chia tay đi Kim Sa.

Kim Sa lịm người, cô bật khóc:

– Vậy còn việc em có thai, anh tính sao đây Tiết Cương? Em không phá bỏ nó đâu.

Tiết Cương giật mình:

– Em nói thật không vậy?

– Không tin, đưa em đi khám đi.

– Lẽ ra em không nên để có thai.

– Em đâu có bắt anh nuôi em, chỉ cần anh không bỏ em. Anh đừng nói gì cả, em nhất định giữ cái thai. Em phá thai để anh bỏ em về với vợ hả?

Trời đất ơi! Ở nhà không khí nặng nề, đến nhà Kim Sa, anh càng thấy mình lún sâu hơn, không nhấc chân ra được. Anh không thể ép Kim Sa, nếu như cô nhất định giữ cái thai, chỉ có nước...năn nỉ.

Ôm gương mặt Tiết Cương vào đôi bàn tay mình, Kim Sa nhìn vào mặt anh:

– Em chỉ cần anh nói một câu thôi. Anh yêu em hay yêu vợ?

Muôn đời, người đàn ông khi phản bội điều nói dối, đêm qua anh thề thốt anh yêu một mình Lan Hương, thì bây giờ sao anh không thể nói anh yêu Kim Sa, khi mà thật lòng anh thích ở cạnh cô, được cô chiều chuộng tôn vinh. Anh gật đầu:

– Anh yêu em, nhưng anh không ly dị vợ anh được. Em phải hiểu ba mẹ anh, con gái anh và công việc nữa.

– Em hiểu.

Môi Kim Sa tìm môi anh, tay cô lần mở cúc áo sơ mi của anh, và bây giờ chỉ còn nỗi đam mê được tan vào trong nhau.

Cuối cùng thì Tiết Cương chẳng giải quyết được gì hết, anh không cưỡng lại nổi sức quyến rũ của người tình khi mà cô cho anh tất cả đam mê và rung động...

Gần bốn giờ, Tiết Cương vội ngồi dậy:

– Anh phải đi rước bé Phi Phi.

Kim Sa khó chịu, nhưng cô không thể bày tỏ sự khó chịu của mình:

– Hôm nay cô ấy vào ca à?

– Ừ, đi ca sáu giờ chiều đến hai giờ khuya.

– Cô ta dám về nhà lúc hai giờ đêm à?

– Không! Thường cô ấy ở lại phòng tập thể dục, sáng mới về.

– Vậy em đến nhà được không?

– Tiết Cương nhăn mặt:

– Không được, mọi người sẽ biết. Thông cảm cho anh đi.

– Em đùa thôi. Thôi, anh đi đi!

Tiết Cương trỗi dậy mặc quần áo, anh không quên tha thiết hôn cô:

– Ngày mai anh đến.

– Đừng hẹn! Em ghét anh không đúng hẹn bắt em chờ.

Kim Sa đưa hai chân xoay ngang trên nệm để ngồi dậy, một cách biểu lộ quyến rũ của cô trước mặt Tiết Cương. Anh ngắm cô, cái thân thể tuyệt hảo kia anh vừa có đó, nhưng cử chỉ quá gợi tình của cô làm cho anh không sao tìm được sự say đắm và khao khát. Họ đã có một thời sinh viên yêu nhau và lúc đó chỉ có cái nắm tay và nụ hôn vụng dại. Bây giờ thì cô cho anh tất cả, tâm hồn lẫn thể xác. Và một lần nữa, anh ngồi xuống ôm lấy cô, đắm chìm trong nụ hôn nhục dục và khao khát, quên việc đi rước con và quên việc Lan Hương cần đi đến nhà máy để nhận ca. Chỉ có rung động và hạnh phúc được ta vào trong nhau.

Đã hơn bốn giờ rồi, không chờ đợi được, Lan Hương đành dắt xe đạp ra đi đến trường đón con. Bé Phi Phi đứng lóng ngóng bên trong, vai nó đeo cái cặp. Thấy Lan Hương nó nhảy tung lên vui mừng:

– Mẹ...

– Chào cô giáo đi con! Mẹ đưa con về nhà xong, mẹ còn đi làm nữa.

– Ba chưa về nữa hả mẹ?

–Chưa.

Lan Hương cũng chẳng muốn gặp Tiết Cương. Giờ này anh đang ở nhà máy hay...ở nhà cô gái ấy. Sự phản bội của anh đã làm lạnh đi những cảm xúc của cô dành cho anh . Chờ bé Phi Phi về nhà, Tiết Cương vẫn chưa về, Lan Hương mở cửa nhà cho con vào. Cô dặn con cẩn thận đóng cửa, chờ Tiết Cương về. Cơm cô đã làm xong, muốn ăn, bé Phi Phi phải bắt cái ghế để múc cơm và thức ăn. Xong, Lan Hương mới quay ra xe vội vã đạp đến nhà máy. Trước đây khi Tiết Cương chưa về, cô gọi điện thoại bảo anh đi về với con, bây giờ cô không muốn làm điều đó nữa. Cô lầm lũi đạp xe đi. Tia nắng cuối ngày khuất sau dãy mía um tùm...

Gần bảy giờ, Tiết Cương mới về nhà, chút ăn năn dấy lên trong lòng. Bé Phi Phi con anh đang ngồi ăn cơm, nó chưa quá bốn tuổi mà phải ở nhà một mình. Nhìn thấy Tiết Cương, nó nhe hàm răng ra cười:

–Ba bận họp nên về muộn hả?

–Ừ. Con đang ăn cơm à?

–Dạ. Mẹ nấu canh chua với cá kho ngon lắm ba ơi. Lúc nãy con tắm rồi.

Tiết Cương chớp mắt:

–Ai tắm cho con?

–Con tự tắm! Cô giáo dạy cái gì mình tự làm được thì không cần nhờ mẹ.

–Ồ.

Lúc thay quần áo, Tiết Cương tần ngần trước tấm ảnh cưới. Anh biết mình sai, nhưng sao chẳng thể nào nói được lời chia tay với Kim Sa, anh vẫn để cô kéo mình vào vòng dục nhục tầm thường.

–Ba ơi! Ba ăn cơm hông, con dọn cho ba ăn?

–Thôi, để ba tự dọn. Con ăn cơm xong chưa? Nếu đã xong nhớ rửa tay bằng xà bông, nhớ đánh răng trước khi đi ngủ nữa.

–Dạ.

–Ba ơi! Ba mở truyền hình cho con xem đi.

Bao giờ cũng vậy, cứ đến bảy giờ, Tiết Cương nhường phần xem chương trình thời sự cho bé Phi Phi xem chương trình thiếu nhi. Anh mở truyền hình cho con xong, đi tắm rồi mới dọn cơm ăn một mình. Mặc dù cơm vẫn nóng, hạt cơm sốt dẻo, Tiết Cương ăn không thấy ngon. Tuy Lan Hương giận anh, nhưng cô vẫn làm tròn bổn phận người vợ, một người mẹ. Còn anh, lại ray rứt trong mặc cảm ăn năn, để rồi khi gặp Kim Sa, anh lại để Kim Sa lôi cuốn anh, chẳng thể nào dứt ra được.